

наизскачаха изъ караулното помѣщение съ пушки въ ржце, и Кузевъ, и Чаню опълченецътъ, който неочаквано се появи кой знай отде, — всички се втурнахме къмъ часовоя. Намѣрихме се навънъ и първата ни работа бѣше да погледнемъ къмъ върха Инджасть, кждето три-четири километра отъ насъ, бѣше гръцкото укрепление. Високо въ ясното небе се издигаше тъмниятъ масивъ на планината, но тамъ бѣше тихо, нищо не се виждаше, освенъ свѣтлата точка на единъ огънь, който си горѣше тамъ всѣка нощъ. Пѣеше се нѣкжде по-близо и по-низко. Една, две секунди минаватъ само и ние разбираме всичко: тамъ пѣеха „Христосъ възкресе“.

— Гърцитѣ пѣятъ, — казва спокойно Кузевъ, който бѣше излѣзълъ малко по-напредъ. — Около черквата трѣбва да сж. Ей де свѣтятъ свѣщитѣ имъ. А, много сж, гледайте!

Отвждъ Места, по посока на селото, което сега не се виждаше, въ самото подножие на планината, каточе бѣше се събралъ най-гжстиятъ мракъ на нощта. Тамъ блещѣха хиляди свѣтли точки, едни отъ които бѣха наблизо и се сливаха като жеравата на огнище, а други по-настрана се движеха изъ тъмнината, като свѣтулки. Нищо друго не можеше да се види. Но ние знаехме, че тъкмо на това мѣсто денемъ се бѣлѣеше малката черквица. Въ селото имаше нѣколко гръцки